

A. NEDERLAND. — Nederlandsche Kultuurkring. — Rijkscommissaris Rijksminister dr. Seyss-Inquart's opmerkingen over Nederland's buitenlandse- en binnenlandsche positie. —

Te 's-Gravenhage is op 28 September in Pulchri Studio de Nederlandsche Kultuurkring bijeengekomen, onder leiding van prof. dr. G. A. S. Snijder, voorzitter, naast wien in het bestuur zitting hebben de heer J. C. Nachenius, secretaris, dr. T. Goedewaagen, dr. D. Hannema, dr. J. Smit, dr. F. Vermeulen en prof. dr. J. de Vries.

De Rijkscommissaris Rijksminister Seyss-Inquart, de commissarissen-generaal en tal van andere Deutsche autoriteiten woonden als gasten de vergadering bij. De zaal was zeer gevuld. O.a. waren aanwezig de waarnemende secretaris-generaal van het departement van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, mr. H. J. Reinink, rectores-magnifici onzer universiteiten, een zeer groot aantal hoogleraren, enz.

De voorzitter, prof. dr. Snijder, begroette in een kort openingswoord de aanwezigen, in het bijzonder den Rijkscommissaris en diens medewerkers. Hij stelde in het licht, hoezeer hij de aanwezigheid van den Rijkscommissaris op prijs stelde, niet in de laatste plaats, omdat de Kultuurkring daardoor de gelegenheid had een begin te maken met de verwerkelijking van een der belangrijkste punten, waarover alle medewerkers van den Kultuurkring het reeds eens geworden zijn: de samenwerking met de Deutsche overheid op het gebied der vernieuwing van de Nederlandsche cultuur.

In de veronderstelling, dat zijn Nederlandsche toehoorders het met hem als een eenvoudigen plicht der hoffelijkheid en de uitdrukking van den oprechten wensch elkaar onmiddellijk te begrijpen zouden aanvoelen, wanneer hij zelf de rol van tolk op zich nam, zette spreker zijn rede in de Deutsche taal voort.

Nadat prof. Snijder zijn rede had beëindigd, nam de Rijkscommissaris het woord.

In de eerste plaats dank ik u, aldus richtte de Rijkscommissaris zich tot den voorzitter, dat u uw voordracht in de Deutsche taal gehouden hebt. Ik vat het als een vriendelijke tegemoetkoming tegenover mij en mijn medewerkers op. Maar ik heb ook de betekenis van uw Nederlandsche woorden goed begrepen. Wanneer u sprak over uw samenwerking met ons, dan beschouw ik dat niet zoozeer als een samenwerking met ons in onze hoedanigheid van Duitsch gezag, als wel veeleer een samenwerking met ons als hier aanwezige vertegenwoordigers en dragers der Deutsche cultuur, opdat het tot een juiste harmonie van het Nederlandsche volk en het Deutsche cultureele leven moge komen.

En juist daarom is deze bijeenkomst voor mij niet een bijeenkomst van politiek, maar van menschen, die naar de geestelijke en daardoor moreele betekenis van het leven streven en daarmee dan tevens ook op weg zijn den dieperen zin van het politieke gebeuren te beseffen.

Met ware voldoening hoorde ik u constateeren, dat u de door mij uitgestoken vriendenhand wilt zien en wilt grijpen, en daarmee heeft u tevens de voor u belangrijkste vraag beantwoord. Vriendschap kan slechts tusschen zelfstandige, vrije, volkomen verantwoordelijke menschen bestaan. En wat het cultureele leven betreft, zoo kan ik u slechts de verzekering geven, dat juist wij een echt volksch Nederlandsch cultureel leven willen, ja er direct naar verlangen en er zeker van zijn, dat evenals het eigen karakter van de Deutsche stammen, die toch heden een door één geloof en één wil bezielde volk vormen, niet tot splitsing maar tot verrijking van het geheele Deutsche cultureele leven strekt, evenzeer de verscheidenheid van het Nederlandsche en Deutsche cultureele leven geen splitsing beteekent, maar slechts een verrijking van beide kanten.

Weliswaar — zooals u zelf zegt — kan het niet gaan om dat steeds naar het Westen kijkende aestheti-

cisme, dat, evenals vroeger ons, ook uw cultureele streven beheerschte en leidde tot splitsing, tot een bovenmatig accentueeren der dialectiek en tot een zich vermelen in de nuances van ondergang en twijfel. Het cultureele leven van een volk moet in zijn diepste diepte gegrondest zijn op een hechte wereldbeschouwing, die haar kracht weer put uit het besef van wat eigen volk en het opgaan in de gemeenschap van dit volk eischt.

U sprak over het Nederlandsche en het Deutsche volk als over twee broeders en daarmee raakt u aan den grondslag van onze gemeenschappelijke Germaansche afstamming. Ik wil bovendien nog wijzen op de kameraadschap, die deze beide volken moet omsluiten. Kameraadschap der volken beteekent evenzeer als bij kameraadschap der enkelingen het vaste besluit elkaars lot te deelen en voor elkaar in te staan. Het Deutsche volk is tot deze kameraadschap volkomen bereid en zal voor deze kameraadschap alles in het werk stellen, wanneer het om het bestaan van den ander mocht gaan. Het mag dan op het oogenblik schijnen, alsof van het Nederlandsche volk op het oogenblik meer gevergd wordt. Doch dit houdt alleen verband met de uiterlijke levensomstandigheden, die juist ten gevolge van de gemeenschap van het lot aan dezelfde beperkingen onderhevig zijn, in welke het Deutsche volk zich op het oogenblik schikt.

Doch Nederlanders, die een ruimeren kijk op de dingen hebben, zullen begrijpen, wat het beteekenen kan, wanneer de gansch reële macht van het Deutsche volk van 85 miljoen en het Groot-Deutsche rijk, als het er op aan komt, bereid is op de bres te staan voor het bestand van het Nederlandsche volk en den Nederlandschen staat.

Want hierin schuilt juist de kern van het lot van dezen staat, dat zijn reële machtsbasis verre ten achter bleef bij zijn uitgestrektheid. En zonder mij nu bij deze gelegenheid met politiek of zelfs problemen der buitenlandse politiek te willen bezig houden, zoo dient u toch te weten, dat onder alle omstandigheden de gansche uitgestrektheid van het toekomstig gebied, waarover de invloed van het Deutsche rijk en het nieuwe Europa zich uitstrekt, te uwer beschikking zal staan en wel ter beschikking van vrije Nederlanders, onze kameraden.

Het gaat dus niet om vrijheid, zelfstandigheid en onafhankelijkheid. En het verwijt van heulen met den tegenstander of zelfs verraad, treft volkomen ten onrechte de mannen, die voor het Nederlandsche volk een weg aan de zijde van het Deutsche volk zoeken. Wat beteekent verraad dan eigenlijk? Wij Duitschers weten het maar al te goed. Wanneer wij volk en volkskarakter als hoogste goed beschouwen, dan pleegt diegene verraad, die zich juist aan dit hoogste goed vergrijpt. Wie volksvreemde of zelfs voor het volk schadelijke biologische, geestelijke en moreele invloeden toelaat of zelfs bevordert, is evenzoo een verrader, als diegene, die de kracht van het volk meedoogenloos voor zelfzuchtige doeleinden misbruikt.

In tijden van plotselinge nederlagen hoort men dan ook steeds het woord verraad, maar nooit hoort men het uit den mond der dappere soldaten in de voorste linies, die de overweldigende militaire macht van den tegenstander leerden kennen en respecteeren.

Men noemt ook die menschen graag verraders, die tegen stands- en klassegrenzen optornen, wanneer deze verschillen hun economischen en geschiedkundigen zin verloren hadden en het leven van het volk beklemmen.

Ik kan u verzekeren, dat juist die Nederlandsche mannen, die men boosaardig of onnadenkend verrader noemen wil, bij de opperste leiding van het rijk heel goede en waardige vertegenwoordigers van de Nederlandsche zaak en de Nederlandsche vrijheid waren, over welk laatste punt door het rijk nooit eenige twijfel was gelaten.

Ik kom ook nog graag terug op uw opmerking, dat de godsdienst de hoogste geestelijke uiting van alles

om ons heen is. Ook wij hebben deze vaste overtuiging. Hoe zouden wij anders ook zoo'n onmetelijk streven der hervorming en vernieuwing der geestelijke en reële betrekkingen der Europeesche menschen met het vaste vertrouwen op succes kunnen beginnen, wanneer wij ons in ons werk niet met God verbonden en aan God gebonden zouden gevoelen. Misschien is dit ons geloof niet zoo zeer vervuld van angst voor het leven en gesmoord door den druk van de onbeduidendheid daarvan, als wel gedragen door het bewustzijn van de volkomen juiste invoeging in de schepping, waarvan de beteekenis ons meestal verborgen blijft.

Wij moeten er echter tegen opkomen, wanneer banden der dogmatiek als politieke kenteekenen worden beschouwd en zoo tot splijting van het volk leiden. Want voor ons zijn de volkeren in hun door den bloede bestemd karakter de door God gewilde bouwstenen der menschheid.

U hebt er juist aan gedaan, toen u zich in uw streven niet door mij liet legitimeeren. Dit geldt voor u precies als voor ieder de gemeenschap betreffend en daarmee politiek streven. U zult en u wilt zich geen macht door den staat laten geven om deze macht dan op politiek gebied uit te buiten, maar het is u daarom te doen de Nederlandsche menschen van de juistheid van uw weg te overtuigen en hen voor uw overtuiging te winnen. Hier is slechts één ding voor noodig, moed en wel de moed van het inzicht, het besluit en de volkomen toewijding.

U verzocht mij, u of wel het Nederlandsche volk tijd te laten. Wij haasten u niet. Want de beslissingen vallen hier niet voor ons. Onze beslissingen bevechten wij elders in de wereld. Maar juist voor deze beslissing is het van het grootste belang, dat het Duitsche volk het Nederlandsche volk als zijn kameraad beschouwt. De richting van den weg moet bij het begin van den marsch worden gekozen. De bouw van den weg kan dan met uiterste zorgvuldigheid en overleg geschieden. In dezen zin is uw redevoering een daad en wij zijn getuigen, dat mannen in Nederland, die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid, reeds nu op het oogeblik, de kameraadschap van het Nederlandsche met het Duitsche volk gekozen hebben, in het bewustzijn, dat deze ineenleving van ons beider lot ons groot maakt en beiden ten goede komt. Daarvoor dank ik U.

Rede van prof. dr. G. A. S. Snijder. —

De voorzitter van den Nederlandschen Kultuurkring, prof. dr. G. A. S. Snijder, heeft in zijn openingsrede o.a. het volgende gezegd:

Hij begon met een kort overzicht van de wordingsgeschiedenis van den kring. Reeds spoedig na den oorlog kwamen eenige Nederlanders bijeen, die zich als zooveelen de vraag voorlegden: „Wat nu?“ Wij hadden, aldus spr., allen onze opvattingen. Velen van ons, die het nieuwe Duitschland, den nieuwen geest in Duitschland hadden leeren kennen, wisten reeds sinds jaren, dat deze ontwikkeling in Europa moest komen — wij hadden allen gehoopt, dat dit op vreedzame wijze zou geschieden, maar nu het eenmaal zoo ver was, waren wij, terugblikkend, nauwelijks meer verwonderd over den werkelijken gang der gebeurtenissen. Wij waren geen „politici“ in den zin, dien men met dit woord pleegt te verbinden. Maar wij hadden ook niet „Weltfremd“ naast het gebeuren gestaan. Wij hadden de gedachten van het nationaal-socialisme in hun baanbrekende kracht zeer wel begrepen en weten te waardeeren. En wij begrepen ook, dat het niet voldoende was de oude wijn in schamele nieuwe zakken te vullen. Wij zagen zeer wel, dat dit hier vijftig geschieden en wij willen niet loochenen, dat het antwoord, dat ons nog in het verleden bevangen volk op die wijze gaf op de groote vragen van den tijd, ons vaak diep teleurstelde en schokte. Niet slechts omdat de Nederlander daardoor blijk gaf van een verbluffende „Weltfremdheit“, maar meer nog, omdat uit deze pogingen van opportunisten een geheel on-Nederlandsche knechtensziel spreekt, die slechts schijnbaar den overwinnaar tegemoet komt en hem in waarheid bedriegt. Dat is betreurenswaardig om der wille van ons volk, het is het ook, omdat daaruit een miskenning van de Duitsche houding tegenover ons spreekt, waarvoor wij ons moeten schamen.

Want gij, aldus spreker, zich tot den Rijkscommissaris persoonlijk wendend, gij hebt ons herhaaldelijk en eerlijk als vriend de hand geboden, gij hebt steeds weer onderstreept, dat overwe-

gingen en noodzaken, die veel verder reiken dan de directe verhouding tusschen onze landen, er helaas toe hebben geleid, dat onze volken met elkaar in oorlog zijn geraakt. Gij hebt telkens weer uw wil tot vriendschap en gemeenschappelijke arbeid geuit. Hier past geen halfheid of misleiding. Men dient de uitgestoken hand van een vriend te aanvaarden of deze onvoorwaardelijk af te wijzen. Wij willen uw hand aanvaarden, wij reiken u de onze in volle overtuiging. Wij weten, waarom wij dit doen en wij zijn ons bewust van onze beweeggronden. Spreker zette vervolgens uiteen, hoe de Kultuurkring langzaam en in stilte gegroeid is.

Het is om uw eigen woorden te gebruiken — aldus spr., zich tot den Rijkscommissaris wendend — de wensch van het Duitsche volk, „dat wij aan den opbouw als gelijkgerechtigde en tot zeer hooge prestaties in staat zijnde partner medewerken“. Wij kunnen inderdaad niets beters wenschen — en wij hebben ook niets anders gewenscht.

De „gelijkgerechtigdheid“ sluit echter in, dat wij als twee volken elkaar begrijpen, waardeeren en respecteren. Het grondbeginsel van den Kultuurkring: de zorg voor een zelfstandig Nederlandsch cultuurleven — voor ons een eerste voorwaarde — zal, aldus spr., voor de samenwerking geen beletsel zijn.

Wanneer wij nu — aldus spr. — u, mijnheer de Rijkscommissaris, verzoeken ons bij dit werk te willen steunen, dan weten wij heel goed, dat bepaalde kringen ons het verwijt van een „heulen met den vijand“, zoo niet van „landverraad“ voor de voeten zullen werpen. Wij moeten desnoods dezen smaad op ons nemen, in de vaste overtuiging, dat hij ons ten onrechte wordt toegevoegd en in het onwankelbare geloof, dat wij een werk ter hand nemen, dat voor ons Nederlandsche volk noodzakelijk is en zegenrijk zal zijn. Dit werk zou even noodzakelijk zijn, wanneer u, mijnheer de Rijkscommissaris, wanneer de Duitsche bezetting zich niet in Nederland bevond. Want ook dan zou ons land zijn plaats in het nieuwe Europa moeten bevechten en verdienen. Ook dan zou ik echter den blik naar Duitschland wenden en voor hulp van daar dankbaar zijn.

Men moet dit niet verkeerd begrijpen. Evenmin als u er aan denkt, ons een Duitsche opdracht te verstrekken, evenmin zouden wij er aan kunnen denken een Duitsche opdracht te aanvaarden. Wij willen samenwerken, maar wij kunnen ons de verhouding tusschen u, als drager van de regeeringsmacht, en den Nederlandschen Kultuurkring, niet anders voorstellen, dan als een samenwerking van vrije mannen.

Om dit doel te bereiken, is het niet voldoende, dat de Nederlander doet, dat het oude voorbij is en zich notens volens schikt naar de nieuwe orde, die het Duitsche volk door zijn macht en krachten zijn offers met recht in Europa kan vestigen. Dat is niet slechts opportunisme, maar tevens een miskenning van de ver boven het eigenlijke Duitschland uitgaande, Europeesche en ook sociale bedoelingen van den Duitschen Führer. Hij en zijn volk zullen in het nieuwe Europa de leiding hebben, niet, omdat zij dezen oorlog winnen en grootendeels reeds gewonnen hebben, Oorlog en overwinning zijn begeleidende verschijnselen van datgene, wat zich thans voltrekt. Het is de nieuwe geest, die doorbreekt en nu zijn vormen schept. In de ontdekking en het begrijpen van dezen nieuwen geest ligt naar mijn meening de genialiteit van den Duitschen Führer, die in groothed en eenvoud, onder de puinhoopen van den vorigen oorlog in Duitschland, de werkelijke waarden geweten en opnieuw aan het licht gebracht heeft, die in een onvermoelden, vasthoudenden arbeid van tientallen jaren het Duitsche volk zijn waarlijk erfdeel, zijn eigen wezen teruggeschonken heeft. Met hetzelfde onwankelbare geloof, waarmee uw Führer geloofd heeft aan den geest, het wezen van het Duitsche volk, gelooven wij aan den eigen geest, het eigen wezen van het Nederlandsche volk.

Wij Nederlanders zijn geenszins Duitschers, ook geen „halve Duitschers“, en wij willen dat ook niet worden. Wij willen Nederlanders blijven, want wij hebben door de eeuwen heen een eigen aard ontwikkeld en onderscheiden ons van onze buren. Onze eigen aard komt in onze cultuur, die geenszins een gewestelijke variant, maar een zelfstandige hoogstaande prestatie is, zij het ook op Germaanschen grondslag, tot uiting en wij meenen juist aan onze eigen cultuur het recht op een zelfstandig volksbestaan te mogen ontleenen. Daarom hechten wij zoozeer aan de instandhouding en hernieuwing van het Nederlandsche cultuurleven. Juist daarom ligt ons de moedertaal zoo na aan het hart.

Na deze principiële beschouwingen lichtte spr. het doel van den Kultuurkring op enkele punten nader toe, waarbij hij er in het bijzonder op wees, dat de Kultuurkring zich plaatst op den bodem van het Nederlandsche volk. Het is noodig hier uit te spreken, dat het Nederlandsche volk iets anders is dan het totaal der tegenwoordige Nederlandsche staatsburgers. Dit volk is een Germaansch volk en slechts op dezen grondslag, op het Germaansche wezen van ons volk kan ons werk berusten, aldus spr. Dit inzicht brengt consequenties met zich mede, die velen hard zullen schijnen, die inderdaad in vele gevallen ook hard zijn. Zij zijn echter onvermijdelijk. Want slechts aldus mo-

Ten slotte behandelde spreker nog de vraag, op welke wijze de Nederlandsche Kultuurkring zich voorstelt te worden.

Wij veroorloven ons, aldus spreker, zich wederom tot den Rijkscommissaris persoonlijk wendend, het verzoek, u onze plannen te mogen voorleggen en u te vragen ons uw raad niet te onthouden en, wanneer onze plannen uw instemming hebben, ons den weg tot hun verwezenlijking te wijzen en te vergemakkelijken. Voor ons zou dit een hoogst waardevolle vorm van samenwerking zijn. Anderzijds hopen wij, dat de Nederlandsche Kultuurkring ook u van dienst kan zijn als bemiddelaar tusschen u en het Nederlandsche volk.

Nadat prof. Snijder zijn rede had beëindigd, was het woord aan den Rijkscommissaris tot het houden van een rede, welke men reeds vermeld vindt op pag. 4387. (Nieuwe Rott. Crt.)—

(Vor. ber. Dr. Seyss-Inquart 4380 B)

A. VEREENIGDE STATEN. — Verbod van export van schroot. —

Washington, 26 Sept. (D.N.B.). — President Roosevelt heeft bepaald, dat ijzer- en staalschroot met ingang van 16 October alleen nog mag worden uitgevoerd naar landen op het Westelijk halfrond en Groot-Brittannië.

In een officieele mededeeling wordt de maatregel gemotiveerd met de toenemende behoeften van het Amerikaansche bewapeningsprogram, doch volgens „Associated Press“ bestaat er geen twijfel over, dat hij in hoofdzaak tegen Japan is gericht.

(Telegraaf) (Vor. ber. Embargo benzine 4326 B)

B. NEDERLAND. — Nieuwe postzegels. —

's-Gravenhage, 26 Sept. — Bij beschikking van den Secretaris-generaal van het Departement van Binnenlandsche Zaken, betreffende de uitgifte van nieuwe postzegels, gepubliceerd in het heden verschenen verordeningblad, is bepaald, dat ter vervanging van de thans geldige gewone postzegels in de waarden van 5 cent en hooger nieuwe zegels zullen worden uitgegeven, waarop alleen de waarde-aanduiding zal voorkomen.

De Directeur-generaal der posten, telegrafie en telefonie is belast met de uitvoering van deze beschikking.

Deze beschikking treedt in werking op den dag harer afkondiging.

In de toelichting op deze verordening wordt opgemerkt, dat in alle door de Duitsche troepen bezette gebieden, overal de daar tot dusver geldende postzegel ongeldig is verklaard en in plaats daarvan zegels zijn ingevoerd met het opschrift: „bezet gebied.“

Wanneer thans in Nederland een nieuwe postzegelserie wordt ingevoerd, dan wordt hiermede uitdrukkelijk een verschil gemaakt tusschen Nederland en de overige bezette gebieden.

(Verordeningblad No. 28, d.d. 26 Sept. 1940)

C. NEDERLAND. — Verboden gebied uitgebreid. —

's-Gravenhage, 26 Sept. — Het heden verschenen Verordeningblad bevat o.a. een verordening van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied betreffende uitbreiding der verkeersbeperkingen. Hierin is o.m. bepaald, dat artikel 1, lid 1, van de Verordening No. 128/1940 van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied als volgt moet luiden:

„Het is tot nader order aan hen, die niet de Duitsche nationaliteit bezitten, verboden zich tusschen 22 uur en 4 uur in de openlucht op te houden in de navolgende gebieden: op de Waddeneilanden alsmede in de kuststrook van het bezette Nederlandsche gebied, die zich uitstrekt tot aan de lijn, loopende van Den Helder langs het Noordhollandsch kanaal, en vervolgens over Alkmaar, Uitgeest, Beverwijk, Velsen, Sanpoort, Haarlem, Heemstede, Bennebroek, langs de Oostelijke grens van de provincie Zuid-Holland, tot waar deze de grens van de provincie Noord-Brabant ontmoet, langs de Noordelijke grens van de provincie Noord-Brabant tot aan de spoorbaan van Hedel naar 's-Hertogenbosch, vervolgens langs deze spoorbaan over 's-Hertogenbosch—Boxtel—Eindhoven—Valkenswaard tot aan de Nederlandsch-Belgische grens, en vervolgens langs de Nederlandsch-Belgische grens tot aan de zee.“

Deze verordening treedt in werking op den dag harer afkondiging.

Van bevoegde zijde is hierop de volgende toelichting verstrekt: Deze verordening breidt, om strategische redenen, het uitgaansverbod tusschen 22 en 4 uur uit tot de heele provincie Zuid-Holland, alsmede tot het gedeelte van de provincie Noord-Brabant, dat ten Westen van de spoorbaan Geldermalsen—'s-Hertogenbosch—Boxtel—Eindhoven—Neerpelt ligt. De door deze spoorlijn doorsneden plaatsen vallen binnen het werkingsgebied van het uitgaansverbod, ook voor zoover zij ten Oosten van de spoorlijn liggen. Voorts bepaalt de verordening, dat de aanvragen voor uitgaansvergunningen in heel het werkingsgebied van het verbod ook bij de districtscommandanten van de Nederlandsche marechaussee kunnen worden ingediend.

(Verordeningblad No. 28, d.d. 26 Sept. 1940)

(Vor. ber. 4373 A)

D. GROOT-DUITSCHLAND EN DE OORLOG 1940.

— De nieuwe Deutsche duikbootvloot bestaat 5 jaar. —

Dagorder van admiraal Räder. — Uit Berlijn, meldt het D.N.B.: De opperbevelhebber der marine, admiraal Räder, heeft een dagorder uitgevaardigd in verband met het feit, dat de nieuwe Deutsche duikbootvloot vijf jaar bestaat. In het laatste deel van dezen dagorder wordt gezegd: „In het front tegen Engeland staat gij op een belangrijke plaats. Het blijve uw hoogste doel het vertrouwen van het Deutsche volk in u, in uw capaciteiten en in uw overwinning te rechtvaardigen. Heil onzen Führer!“

Naar het D.N.B. nog verneemt, heeft de duikbootvloot in den handelsoorlog tegen Engeland tot dusverre 3.120.000 ton scheepsruimte tot zinken gebracht. Van de Engelsche oorlogsschepen zijn in den grond geboord: het slagschip „Royal Oak“, het vliegtuigmoederschip „Courageous“, zes torpedojagers, verscheidene duikboten en kanonneerboten, de hulpkruisers „Andania“, „Carinthia“, „Dunvegan Castle“, „Scotstown“ en „Transsylvania“, een groot aantal bewakings- en geleidevaartuigen en gewapende treilers. De Britsche slagschepen „Nelson“ en „Barham“ en de kruiser „Belfast“ zijn ernstig beschadigd en voor geruimen tijd aan den dienst onttrokken.

(Nieuwsblad van het Noorden)

(Vor. ber. Krijgsverrichtingen 4380 E)

E. BRAZILIE. — Koffiepolitiek. —

Rio de Janeiro, 26 Sept. (D.N.B.) — In een ambtelijke nota over het afsluiten van een overeenkomst tusschen de Braziliaansche koffiëstaten wordt medegedeeld, dat de Braziliaansche regeering vasthoudt aan de politiek van een statistisch evenwicht door onttrekking van het productie-surplus aan de markt of, indien noodig, door vernietiging van koffiestruiken. De financiering van de koffiecultuur wordt door de agrarische afdeling van de Banco do Brasil verzekerd, welke reeds is begonnen met het verieenen van agrarische credieten op de onlangs vastgestelde maximum-interestbasis van 7%. In de nota wordt nog verklaard, dat de regeering de situatie met opmerkzaamheid blijft gadeslaan en ter verdediging van de belangen der koffiecultuur de haar noodig voorkomende maatregelen zal treffen. (Telegraaf)

(Vor. ber. Koffieproductie 3035 A)

F. NEDERLAND. — De beteekenissen van de S. S. (Schutz-Staffel). —

De dood van den W. A.-man Peter Ton, heeft den leider van de N. S. B. aanleiding gegeven om de stichting van een Nederlandsche S. S. te proclameeren. Velen hebben zich afgevraagd, wat met deze letters in het Nederlandsch werd bedoeld. Daarop antwoordt nu Volk en Vaderland aldus:

„De naam S. S., oorspronkelijk ontstaan als afkorting van Schutz-Staffel gedurende de strijdperiode in Duitschland, wordt door bijkans niemand meer (ook niet in Duitschland) als afkorting beschouwd. De S. S. is een begrip op zichzelf geworden, zoowel voor de voor- als tegenstanders der nationaal-socialistische wereldbeschouwing; zij is vleesch en bloed geworden nationaal-socialisme. De dubbele rune, welke de S. S. in Duitschland voert en welke ook in geschriften en krantenartikelen reeds wordt gebruikt in